

[Adolph Sørensen.]

halvskidt kørende, og det kunne jo let falde en i tankerne i denne forbindelse.

Hvad årsagen til Danmarks økonomiske vanskeligheder skal søges i, har det høje ministerium derimod aldrig lagt skjul på, hverken i skrift eller tale. Vi har hørt gentaget atter og atter, at de først og fremmest skyldes de udefra kommende prisstigninger. Vi har sidst hørt det af den højtærede finansminister — jfr. folketingets forhandlinger sp. 1358. Jeg tror imidlertid, at man skal søge dybere ned for at finde årsagssammenhængen bag inflationen og valutavanskelighederne. For det første må de søges i dette, at man ikke i tilstrækkelig grad er gået imod strømmen, ikke har haft det fornødne mod eller de fornødne kræfter til at stemme imod inflationens bølge, når den nåede os udefra, men valgt det langt lettere og uægtelig mere populære at flyde med strømmen, ja, gå foran bølgen og dermed forstærke dens evne til at gøre skade — med det til følge, at vi altså nu er rigtig godt gammeldags ude at svømme, som man siger.

Jeg tror, at den nivelleringspolitik, der bevidst og med ikke ringe held — det må erkendes — har været ført, også nok må bære sin del af ansvaret, fordi den i høj grad har sat den private kapitaldannelse ud af spillet, som synes så vigtig en forudsætning for investeringer, konkurrenceevne og -vilje. Samfundet må dog vist i sin egen velforståede interesse tillade den flittige, sparsommelige, den dygtige og initiativrige medborger en bedre økonomisk stilling, end den har eller kan få, som helt eller delvis mangler disse egenskaber, eller som måske ikke har lyst til at tilegne sig dem. Ønsket om Danmark som landet, hvor få har for meget og færre for lidt, kan meget let, hvis man fortsat fører en politik, der helt eller delvis tilsidesætter selvopholdelsesdriften som den uhyre vigtige ledetråd, den nu engang er, slå over i sin modsætning: et land, hvor ingen har for meget, men mange for lidt.

Vi er faktisk mange, der er af den opfattelse, at den situation, vi befinder os i, er en logisk følge af en gennem mange år med enkelte undtagelser fra et økonomisk synspunkt fejlagtig politik, som har ført til det resultat, at den enkelte borger har

fået mindre og mindre bestemmelsesret over sin egen tilværelse, sin egen livsførelse og sin egen positive medvirken til at opbygge et økonomisk stærkt samfund. Det, der er sket, er, at staten i stedet stedse har øget sin indflydelse, tiltaget sig myndighed, og det økonomiske liv er blevet mere og mere afhængigt af det offentlige afgørelser, afgørelser, som meget ofte har haft alt andet end forretningsmæssige motiver bag sig. Princippet om, hvad der kunne betale sig, og hvad der var sikkert, har ikke stået altfor højt i kurs; „skidt med, hvad det koster, staten betaler jo“—mentaliteten har bredt sig i så foruroligende grad i kølvandet af arbejdet på det politiske mål: den sociale velfærdsstat, som de ansvarlige satte sig, at det er blevet stadig sværere at beherske samfundsøkonomien og holde den balance, som jo også den højtærede finansminister erkender er så livsvigtig for en sund økonomi.

Jeg anerkender, at den højtærede finansminister i sin fremsættelsestale har givet udtryk for tilbageholdenhed og sparsommelighed, kort sagt forsigtighed, i den økonomiske politik, men jeg må også have lov til at beklage, at der ikke samtidig er givet udtryk for det uholdbare i opretholdelsen af kostbare reformforslag, som ikke kan forenes med en sådan fornøden forsigtig økonomisk linie. Når strenge tider med pengenød og valutamangel sætter ind, nødes den private mand, skatteyderen, til at afskrive eller udsætte drømmen om i hvert fald at bygge til, selvom det måske kunne være nok så fristende med en ny veranda eller pyntekvist, og hvad ved jeg. Han må nøjes med den allernødvendigste vedligeholdelse indtil bedre tider. Det er spillets ganske enkle regel, og den bør da også staten, regeringen og regeringspartiet følge.

Mit partis ordfører, det ærede medlem hr. Thestrup, har peget på en række besparelsesområder, som jeg ganske kan tilslutte mig. Andre kunne vel føjes til, men jeg skal holde mig til eet og dermed følge den højtærede ministers opfordring til at fremhæve konkrete områder, hvor der kan spares — og spares, uden at det vil kunne tages som et tilbageskridt. Det kan vel ikke undre, at et af de områder, der har tynget hårdt på dansk økonomi i en årrække, byggeriet, har tiltrukket sig særlig opmærksomhed som